

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 22/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Jozefom Zamožníkom, PhD., advokátom, Hlavná 31, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 218/2019 z 21. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. augusta 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovatelia sa ako žalobcovia v 1. a 2. rade podanou žalobou domáhali uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť každému zo žalobcov 17 850 eur s úrokom z omeškania z titulu náhrady za to, že ako podieloví spoluvlastníci neužívajú spoločnú vec, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese [REDACTED] obec [REDACTED] katastrálne územie [REDACTED] ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. [REDACTED], parcely registra „[REDACTED]“ č. [REDACTED] s výmerou 194 m², záhrady, č. [REDACTED] s výmerou 114 m², zastavané plochy a nádvoria, dom súpisné č. [REDACTED] postavený na parcele č. [REDACTED] (ďalej len „nehuteľnosti“), v rozsahu zodpovedajúcom

ich spoluvlastníckeho podielu, kým žalovaná sa užívaním spoločných nehnuteľností podieľa na úžitkovej hodnote týchto nehnuteľností vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu.

4. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 45 C 302/2015-211 z 28. januára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľov zamietol. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že v predmetnej veci považoval z listinných dôkazov, ako aj vyjadrení sťažovateľov za preukázané, že sťažovatelia ako podieloví spoluvlastníci nemali záujem predmetné nehnuteľnosti užívať, a preto ani nepožiadali žalovanú o ich užívanie a ani o uzatvorenie dohody o užívaní predmetných nehnuteľností, domáhali sa len zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Sťažovatelia teda nehnuteľnosti neužívali dobrovoľne. V konaní považoval okresný súd tiež za preukázané, že žalovaná sťažovateľom nikdy nebránila v užívaní spoločnej nehnuteľnosti ani im inak neznemožňovala užívanie veci v rozsahu zodpovedajúcom ich spoluvlastníckym podielom, k nehnuteľnosti mali voľný prístup a kľúče im zveril za života otec sťažovateľov. V súčasnej dobe môžu žalobcovia užívať dve izby, uvedené skutočnosti sťažovatelia nerozporovali. Sťažovatelia požadovali finančnú náhradu za neužívanie nehnuteľnosti, o ktorú sa počas celej žalovanej doby vôbec nestarali a zodpovednosť a starostlivosť aj za ich vlastníctvo ponechali výlučne na žalovanú, ktorá vynakladá finančné prostriedky na upratovanie domu, starostlivosť o záhradu a bežnú údržbu spoluvlastníckeho podielu, ktorých výšku preukázala listinnými dôkazmi. Okresný súd skonštatoval, že sťažovatelia ničím a nijak nepreukázali, že žalovaná užíva spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, keď v predmetnej nehnuteľnosti sťažovatelia ani neboli od 14. apríla 2011 a z vyjadrenia žalovanej považoval súd za preukázané, že sťažovatelia môžu užívať dve izby. Okresný súd dodal, že ak sťažovatelia nesúhlasili s tým, aby žalovaná ako podielový spoluvlastník užívala nehnuteľnosť v celom rozsahu, nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu mohli podať návrh na určenie užívania spoločnej veci, čo neurobili. Sťažovatelia teda nerealizovali svoje právo vyplývajúce z podielového spoluvlastníctva z dôvodu prekážky na strane žalovanej, ktorá by im bránila v užívaní spoluvlastníckeho podielu predmetnej nehnuteľnosti, preto len samotná skutočnosť, že žalovaná bez ďalšieho užíva nehnuteľnosť, nemôže byť dôvodom na uplatnenie peňažnej náhrady sťažovateľmi z titulu, že neužívajú spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom ich spoluvlastníckeho podielu.

5. Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 Co 215/2016-277 z 28. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Svoje rozhodnutie, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 184/2010 z 27. októbra 2010, uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 140/2013-14 z 21. februára 2013 a rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 31 Cdo/503/2011 z 10. októbra 2012 a Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 28 Cdo 725/2008 zo 7. januára 2009, odôvodnil tým, že zo všetkých citovaných rozhodnutí (bez ohľadu na charakter či právne posúdenie uplatneného nároku spoluvlastníka) vyplýva, že pokiaľ spoluvlastník neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu napriek tomu, že by mu v tom ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov bránil (neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu), alebo pokiaľ

spoluvlastník so svojím obmedzením vysloví súhlas a zároveň súhlasí s užívaním spoločnej veci iným spoluvlastníkom bez náhrady, nárok na náhradu za neužívanie mu nevzniká. Právo na poskytnutie peňažnej náhrady teda patrí len z užívania veci fakticky vylúčenému spoluvlastníkovi. V danom prípade sťažovatelia opakovane tvrdili, že o užívanie so žalovanou spoločnej nehnuteľnosti záujem nemali a nemajú, žalovaná sťažovateľom nikdy nebránila v užívaní spoločnej nehnuteľnosti ani im inak neznemožňovala užívanie veci v rozsahu zodpovedajúcom ich spoluvlastníckym podielom, k nehnuteľnosti mali voľný prístup, kľúče im zveril za života otec žalobcov, nič im nebránilo užívať dve izby v dome. Odvolací súd sa potom stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého sťažovatelia nerealizovali svoje právo vyplývajúce z podielového spoluvlastníctva z dôvodu prekážky na strane žalovanej, ktorá by im bránila v užívaní nehnuteľnosti v rozsahu zodpovedajúcom ich spoluvlastníckemu podielu na predmetnej nehnuteľnosti, len samotná skutočnosť, že žalovaná bez ďalšieho užíva nehnuteľnosť (jej obydlie), nemôže byť dôvodom na uplatnenie peňažnej náhrady sťažovateľmi z titulu, že neužívajú spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom ich spoluvlastníckemu podielu.

6. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietol. V odôvodnení v podstatnom uviedol, že podľa jeho presvedčenia sa odvolací súd právnymi závermi, na ktorých založil svoje rozhodnutie, neodklonil od právnych záverov vyjadrených najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010. Súdny oboch inštancií zastávali rovnaký názor, podľa ktorého spoluvlastník, ktorý bez právneho dôvodu užíva spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, je povinný druhému spoluvlastníkovi poskytnúť peňažnú náhradu za takéto užívanie spoločnej veci. Zhodne tiež vychádzali z toho, že nič nebráni druhému spoluvlastníkovi (v danom prípade sťažovateľom), aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Keďže v dovolaní sťažovatelia tvrdili, že súdy po vykonanom dokazovaní vychádzali z nepodloženého záveru (premisy) o tom, že žalovaná neužíva sporné nehnuteľnosti nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu, dovolací súd vyhodnotil, že sťažovatelia napádajú správnosť skutkového záveru súdov pri uplatnení argumentácie, podľa ktorej žalovaná užíva celú nehnuteľnosť. Dovolací súd vyhodnotil, že aj keď je od tohto záveru súdov závislé vyriešenie právnej otázky, či žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľom peňažnú náhradu za takéto užívanie, nič to nemení na tom, že v dovolaní nastolená otázka (či výlučne žalovaná užíva sporné nehnuteľnosti) má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP a nemôže tak viesť k záveru o prípustnosti dovolania sťažovateľov v zmysle tohto ustanovenia. Dovolací súd ďalej, poukazujúc na judikát R 71/2018, vzhľadom na dovolaciu argumentáciu sťažovateľov objasnil pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ a v nadväznosti na to uviedol, že pod tento pojem nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré sa sťažovatelia odvolávali, a pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odlišné od riešenia danej otázky týmto súdom, nemôže ísť o „odklon“ relevantný v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

II. Argumentácia sťažovateľov

7. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú, že najvyšší súd porušil ich práva tým, že vydal uznesenie, ktorým „*odoprel prístup sťažovateľov k súdu a možnosť konať pred dovolacím súdom (denegatio iustitiae)*“, keď nezákonne odmietol dovolanie sťažovateľov. V zmysle platného právneho poriadku majú sťažovatelia právo, aby v prípade, ak sa súdy nižšej inštancie odklonia od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (a tým okrem iného aj porušia princíp právnej istoty), takáto právna otázka bola vyriešená dovolacím súdom (prípadne veľkým senátom dovolacieho súdu). A toto právo im bolo najvyšším súdom odňaté. Ako súd prvej inštancie, tak i odvolací súd svoje rozhodnutia, ktorými nepriznali sťažovateľom nárok na náhradu za užívanie nehnuteľností, založili na tom právnom závere, že žalovaná nebránila sťažovateľom užívať predmetné nehnuteľnosti. Okresný súd a krajský súd sa nezaoberali otázkou, v akom rozsahu užívala žalovaná nehnuteľnosti (resp. súd prvej inštancie túto otázku posúdil ako nespornú otázku tak, že žalovaná užívala nehnuteľnosti v celom rozsahu). Tým sa však odklonili od doterajšej ustálenej rozhodovacej súdnej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v uznesení č. k. 6 Cdo 184/2010 z 27. októbra 2010, podľa ktorej základom pre priznanie náhrady je posúdenie otázky, či podielový spoluvlastník užíva nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu alebo nie. Súdy nižších inštancií však rozhodli na tom skutkovom základe, že žalovaná nebránila sťažovateľom, aby užívali nehnuteľnosti, a preto im nepatrí nárok na náhradu za užívanie nehnuteľností. Sťažovatelia nežiadali, aby dovolací súd vyriešil skutkovú otázku rozsahu užívania nehnuteľností, ale aby vyriešil právnu otázku, či skutočnosť, že žalovaná nebránila sťažovateľom užívať nehnuteľnosti, je dôvodom, aby im nebola priznaná náhrada za ich užívanie. Dovolací súd mal povinnosť skúmať túto otázku a v prípade, ak by zamietol dovolanie, tento svoj záver riadne odôvodniť. V opačnom prípade by dovolací súd mal zrušiť napadnuté rozhodnutie a vrátiť súdu prvej inštancie, aby sa zaoberal otázkou rozsahu užívania nehnuteľností žalovanou, prípadne zmeniť napadnuté rozhodnutie, ak by považoval túto otázku riešenú súdom prvej inštancie ako nespornú.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

9. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Čo sa týka napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti namietajú spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s právnou otázkou, ktorej riešenia sa v podanom dovolaní domáhali, *in concreto* sťažovatelia namietajú, že od dovolacieho súdu nežiadali vyriešenie skutkovej otázky rozsahu užívania sporných nehnuteľností, ale vyriešenie právnej otázky, či skutočnosť, že žalovaná nebránila sťažovateľom užívať nehnuteľnosti, je dôvodom, aby im nebola priznaná náhrada za ich užívanie. Tým, že najvyšší súd odmietol sťažovateľmi podané dovolanie z dôvodu jeho neprípustnosti, im bol odopretý prístup k súdu.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

12. Vychádzajúc z uvedeného, úloha ústavného súdu sa vo veci sťažovateľov obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

13. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybníť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti uplatnili tú námietku, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil právnu otázku, ktorá mala byť riešená odvolacím súdom nesprávne ako takú, ktorá je skutkového charakteru, a preto nespĺňa atribúty právnej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Z obsahu dovolania ústavný súd zistil, že sťažovatelia v ňom uviedli, že skutočnosť, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti v celom rozsahu, vyplýva z vykonaného dokazovania a zo samotných tvrdení žalovanej. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal teda súd rozhodnúť o výške náhrady za užívanie predmetných nehnuteľností nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovanou, a pokiaľ tak nespravil, rozhodol v rozpore s doterajšou ustálenou súdnou praxou vyjadrenou v uznesení najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 184/2010 z 27. októbra 2010. Z rozsudku okresného súdu, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu, však vyplýva, že okresný súd okrem iného skonštatoval, že sťažovatelia nepreukázali, že žalovaná užíva spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, keď v predmetnej nehnuteľnosti sťažovatelia ani neboli od 14. apríla 2011 a z vyjadrenia žalovanej považoval súd, naopak, za preukázané, že sťažovatelia môžu užívať dve izby. Pokiaľ za takto zisteného skutkového stavu, ktorým je dovolací súd v zmysle

§ 442 CSP viazaný, vychádzajúc z argumentácie uplatnenej sťažovateľmi v podanom dovolaní, najvyšší súd vyhodnotil, že sťažovatelia napádajú správnosť skutkového záveru súdov o rozsahu užívania sporných nehnuteľností žalovanou, a na tom základe konštatoval, že nastolená otázka má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je tento právny názor zdôvodnený presvedčivo a zrozumiteľne. Zároveň najvyšší súd sťažovateľom zrozumiteľne vysvetlil, čo možno rozumieť pod pojmom „*ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu*“ a že do tohto pojmu nespádajú rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré sa sťažovatelia odvolávajú a aj to, z akých dôvodov podľa jeho názoru nedošlo zo strany dovolacieho súdu k odklonu od právnych záverov vyjadrených najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010.

14. Ústavný súd uvádza, že v rámci ústavného prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu môže ústavný súd reflektovať len na odôvodnenie najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolacím dôvodom a dovolacím námietkam tak, ako boli tieto vymedzené v sťažovateľom podanom dovolaní proti rozsudku krajského súdu. Akékoľvek preformulovanie právnych otázok, resp. ich iné slovné vymedzenie (vyjadrenie) v ním podanej ústavnej sťažnosti, je z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie uznesením najvyššieho súdu bez právnej relevancie (IV. ÚS 423/2020, II. ÚS 480/2020).

15. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v civilných veciach). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľov, ktorou odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom preskúmateľným spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov nebol prieskum daného predpokladu prípustnosti dovolania možný.

16. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „*nerespektovanie*“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľov k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (II. ÚS 99/2019, II. ÚS 363/2020).

17. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia je ústavný súd toho názoru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tak dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovatelia domáhajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd

preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu